

„Ferește-te deopotrivă de prietenia dușmanului și de dușmănia prietenului.”

- Nicolae Iorga

NATIUNEA

continuitate pentru neam și țară

Informație, opinie și atitudine publicistică

Serie Nouă

Anul XII

Numărul 635

23 - 29 august 2023

Nu poți mesteca pe post de ciungă de politică externă „tărățele” altora dimpreună cu istoria și cultura unor părți frânte din propria-ți țară... „Precauția” la noi: doar ca o nouă (și lungă) „sesiune de vaccinare”...

Cezar Adonis
Mihalache

De ar fi știut rușii că ar fi putut obține niște „noi teritorii”, ălea de la Gurile Dunării, nu neapărat fizic-teritorial, ci în controlul de flux de navlosire, negociind cu personaje direct și cert dedicate vânzării și trădării de țară, poate nu ar mai fi existat nici măcar o operațiune specială... minim invazivă în Ucraina... Căci, dacă ar fi avut încredere în notele serviciilor

sul strict al Kievului (unul clar, precis și bine rotunjit economic), și a problemelor drepturilor minorității noastre din Ucraina, a fost mult mai aproape de un amestec de tărățe greu mestecat și repede scuipat printre dinți de premierul nostru decât de o abordare de politică externă. Pentru că drepturile românilor nu se pot măsura în banițe de cereale. Nu pot fi valorizate într-o ofertare economică pe număr de vapoare tranzitând șenalele și porturile noastre contra, eventual, câteva coperți de

șenale și porturile noastre a trecut de limita de securitate a propriilor industrii și piețe de desfacere... Și sunt deja susceptibil a face parte dintr-un plan, nu doar de subminare a economiei românești la nivel cvasisectorial, ci și de punere sub interes străin a rutelor, depozitelor, depozitarilor și piețelor noastre (cândva externe, dar astăzi străine interesului nostru financiar de echilibrare a propriilor balanțe de încasării).

Astfel, „discuția” de la București a premierului nostru cu cel al Ucrainei ar fi trebui să se axeze strict pe chestiunile economice, în cazul nostru de supraviețuire a unor ramuri periclitare de aflurile de cereale și vari produse ucrainiene, din singura perspectivă care trebuia să intereseze un moment cheie pentru interesele Kievului. Aceea financiară, inclusiv din perspectiva compensării pierderilor noastre, atât a firmelor care vor începe să se dizolve, dar și a fermierilor care vor da faliment, dar compensări din surse care să nu intersecteze tot bugetele țării. Iar întrebările lui Ciolacu pentru omologul ucrainean ar fi trebui să fie clare: Cât ar avea România de câștigat?... Câți bani i-ar reveni de drept din creșterea exporturilor pe care le-ar face Ucraina doar datorită nouă?...

Pentru că singurul lucru la nivel de criterii economice de interes pentru noi este acela al valorii unor eventuale compensării în raport cu esența de calcul a economiei de piață: costul șanselor sacrificate, pierdute!... Adică valoarea încasărilor care ne-ar reveni dacă am utiliza șenalele, porturile, depozitele și piețele strict pentru interesul nostru... În fond, mai bine să fim priviți drept negustori, decât să ajungem să ne îngropăm propria economie, nu?!... Pentru că, la câte grâne tranzitează porturile noastre, am putea reînființa nu doar Bursa cerealelor de la Brăila, ci și unele în alte porturi, cu marje firești de profit.

Maria Diana
Popescu

Românii n-au nevoie de un trai mai bun, n-au nevoie de creșterea salariilor, a pensiilor, de eradicarea sărăciei, de eliberarea țării din sclavie. Au nevoie de armament american, de trupe străine pe teritoriul țării, ca să lupte imaginar cu rușii, pentru că acesta este angajamentul lui Werner! Au nevoie de noi sesiuni de vaccinare. Doar prin ironie pot să rezist tuturor schimbărilor de neconținută degradare. Nu trebuie să ne mai zbatem în dileme și angoase nici la numărul voturilor de anul viitor! Schwab, „califul” de la Davos a declarat: „În 2024 nu vor fi alegeri!” O fi pus el la cale ceva și încă nu ne spune. Ne-a luat grijile de pe suflet fiindcă de treburile astea murdare se ocupă „organele” competente. Problema mare aflată deja pe tapet o reprezintă noua sesiune de vaccinare în care Ministerul Sănătății investește în acest moment. Pe banii noștri. Propaganda angajată de minister va populariza în modul agresiv știut „importanța” vaccinurilor pentru români. Minist(e)rul Sănătății plătește ca să-i sacrifice pe români. În acest sens, o companie de branding și PR intitulată „Propaganda Creative Services”, una dintre cele mai mari agenții de publicitate din România, va începe războiul minților în România în trei etape: convingeri, constrângeri și la urmă, obligativitatea. Cei care vor accepta serul buclucaș se vor bucura nu de mici, bere și bonusuri de 100 de lei, ci de vacanțe, spectacole cu droguri și Gheboasă și alte favoruri. Totuși, nu uitați, în urma celor trei serii de vaccinare a urmat și este în curs un val de morți subite, despre care Rafila nu scoate o vorbă. A răspuns cineva civil, moral și penal pentru acestea? Să cunoaștem și noi un caz, unul singur măcar, în care s-au făcut cercetări și vinovații și-au primit pedeapsa. „Propaganda Creative Services” a fost desemnată câștigătoarea unui contract de 5,6 milioane lei ce vizează campanii de conștientizare a cetățenilor cu privire la importanța vaccinării și așa-numitei imunizări, beneficiar fiind companiile farmaceutice știute, îmbogățite astronomic în anii covidului. Ministrul Sănătății, Rafila a lansat această licitație în decembrie 2022, după ce s-a constatat că încrederea populației în vaccinare a scăzut enorm și pe bună dreptate, în

urma vaccinării anti Covid-19, vaccinare care a crescut exponențial numărul morților subite din România. Clipurile video pregătite deja pentru compania de publicitate vizează vaccinarea bebelușilor, copiilor, adolescenților, vîrstnicilor și persoanelor aflate în grupe de risc, potrivit comunicatului de presă al ministerului. Sau, vorba bădiței de la Surpați: „De la cei cu țîța-n gură, pîn-la cei cu barbă sură”!

„Specialiștii” și neofiiți pro-vaccin, vedetele bine plătite vor avea de lucru și vor invada ecranele tv. Urmăriți cu atenție clipurile, aveți grijă, dați repede fuga și stați la coadă pentru propria înmormîntare! Probabil veți fi vaccinați din milioanele de doze expirate, rămase pe stoc, cumpărate de Cițu și Rafila din banii viitorilor locatari de sicrie. Pentru că moarte ne pîndește din seringă mondialistilor, trebuie să știți că această campanie de vaccinare, lansată la începutul lunii august va dura trei luni și are ca scop creșterea numărului de naivi (iertare, dar cuvîntul potrivit ar fi „idioți”) care vor da buzna ca oile la serul cu „Amin-Amin”. Probabil, cei care folosesc serul ca armă biologică nu știu că „cine ridică arma de armă va pieri”.

De altfel, Minist(e)rul Sănătății, grijuliu cu viețile românilor pe termen lung, a pregătit în plus o nouă strategie națională pentru vaccinare, valabilă pentru perioada 2023 – 2030. Cum prin China și SUA sînt deja propagate știri despre mii de infectați cu o nouă tulpină Covid – sau mortamină, nu se știe precis, nu va dura mult și vom fi și noi față în față cu eroii în halatele lui Mengele și cu știristii apocaliptici ai trecutei campanii. (...).

Covidul a fost încălzirea pentru ceea ce propune „Proiectul Zero” al OMS, care vorbește despre o sănătate unică umană, animală, alimentară și climatică. Conform puterii OMS, cedate de către autoritățile statelor, organizația va putea vaccina, interna, închide în case, urmări, aresta pe oricine îi contestă puterea și nu se va supune. OMS va avea jurisdicție asupra economiei, transporturilor, asupra a tot ceea ce mișcă pe planetă. În concluzie, fără ironia din context, această campanie a lui Rafila ar trebui privită și primită cu multă precauție!

lor privind profilul de non și apoi de-a dreptul anti-patriotism național românesc al liderilor noștri postdecembriști, ar fi încercat alte metode pentru a prelua controlul traficului de mărfuri de la Gurile Dunării... Și nu pentru că acesta ar fi impresia pe care o lasă diplomația noastră în felul ei de a face un fel de politică externă de cantină, ci pentru că exact așa se petrec lucrurile... Într-o țară în care drepturile românilor din Ucraina sunt abordate din perspectiva unei caramelle lipite pe dosul pupitelor guvernamentale, desprinsă de acolo și mestecată de gurile rău mirositoare a anti-românism de niște guvernanți ce au trecut cu mult dincolo de subminarea intereselor naționale, punându-se de-a dreptul în slujba politică și chiar de clan politic a unor puteri străine. Pentru că, și dacă e în război, Ucraina este o putere. Fie și una susținută doar pentru a atinge un anumit scop vizat de alte puteri...

De aceea, „livrarea” pe agenda discuțiilor de la București dintre „premierul” nostru și omologul ucrainean, pe lângă intere-

manuale inscripționate drept „Limba română” peste cele „în moldovenească”.

În fapt, o asemenea asociere nici nu ar fi trebuit să existe... Pentru că nu noi avem nevoie de exportul de cereale și alte mărfuri, ori de importurile pe aceleași șenale încă liber navigabile, de produse, utilaje și unități, poate chiar militarizate, pe care nu le vom afla niciodată ca nume, loturi, destinații, ci Kievul!... Iar soluțiile pentru rezolvarea problemelor minorității noastre trebuiau să fie deja primite de guvernanții de la București pe antecanalele agendei unui interes economic esențial pentru Ucraina: exportul de cereale... Nu să fie puse pe post de balansare a cererilor părții ucrainiene... Pentru că sunt planuri și discuții total diferite, iar eventuala rezolvare a unor cerințe din nevoile românilor din Ucraina, probabil a unor chestiuni nonesențiale în raport cu atitudinea vădit antiromânească, istoriografic deja, a Kievului, nu va compensa răul economic făcut țării noastre de proprii guvernanți. Pentru că, deja, traficul de produse ucrainiene ce tranzitează

Pandemia Covid și libertatea religioasă...

Vasile
Astărăstoaei

La peste trei ani și jumătate de la debutul „isteriei globale” Covid-19 suntem în măsură să analizăm, la rece, modul în care autoritățile au gestionat această problemă de sănătate publică. O prima remarcă este că, într-o epocă dominată de „cultul” științei, societatea secularizată este vulnerabilă la orice provocare din mediul în care viețuiește. Altfel nu se explică panica irațională (spontană sau indusă), care a cuprins o mare parte din omenire. Apoi, s-a dovedit cât de fragilă este democrația. În aproape toate țările (inclusiv în cele cu democrații consolidate), majoritatea cetățenilor, îngenuncheați de spaima irațională față de boală și moarte, nu numai că au acceptat, dar au și aderat la măsuri, care le limitau drepturi fundamentale, fără să se întrebe dacă aceste măsuri erau necesare, eficiente și proporționale cu pericolul real. Puterea executivă, fără un control real parlamentar, a impus limitări stricte ale drepturilor fundamentale (dreptul la libera circulație, dreptul la muncă, dreptul la opinie, dreptul la viață privată, dreptul la credință etc.). Dacă justificarea inițială a restricțiilor și suspendarea / limitarea unor drepturi fundamentale putea fi acceptată, pe măsură ce trecea timpul au apărut îndoieli, privind legitimitatea și legalitatea acestora. Cu atât mai mult cu cât guvernele s-au obișnuit să exercite puterile excepționale, într-o manieră arbitrară și au dorit să le păstreze cât mai mult timp.

În sfârșit, pandemia Covid-19 a scos la lumină puterea corporațiilor și a unor organisme supras-tatate de a influența ne-transparent politicile statelor și de a manipula opinia publică.

În prezent, tot mai multa lume așteaptă răspunsuri la următoarele întrebări: – În ce măsură autoritățile au respectat legalitatea, după primele săptămâni de pandemie?; – În ce măsură principalii actori ai societății civile (inclusiv religioși) au fost consultați și s-a căutat în mod activ cooperarea lor? Dacă cetățenii trebuie să cedeze o mare parte din exercitarea drepturilor lor fun-

damentale, aceștia au dreptul să știe de ce. Limitările drepturilor fundamentale trebuie să fie justificate specific și nu doar prin referiri vagi la riscurile pentru sănătate; – În ce măsură a existat o proporționalitate reală a limitărilor impuse de guverne asupra exercitării diferitelor drepturi fundamentale? Au fost acestea exagerate? Stabilirea proporționalității trebuie să se bazeze pe criterii științifice și tehnice. Având în vedere că a existat o marjă mare de dezacord între oamenii de știință cu privire la aspectele cheie ale pandemiei, guvernele aveau obligația de a analiza toate opiniile, chiar dacă unele nu le conveneau. Din păcate au preferat să eticheteze criticile drept „scepticism”, „negaționism”, „conspiraționism”; – Păstrarea puterilor extraordinare ale executivului pe o perioadă lungă a fost justificată?

În absența unor clarificări din partea autorităților, organizații ale societății civile, dar și simpli cetățeni s-au adresat instanțelor. Multe litigii au fost legate de limitarea libertății religioase și de tratamentul inegal, discriminatoriu al religiei. Rapoartele O.E.C.D. sau ale „Pew Research Center” arată că bisericile, organizațiile religioase și persoanele credincioase s-au confruntat în pandemie cu restricții din ce în ce mai mari, restricții discriminatorii și nejustificate.

Dintre numeroasele apeluri la justiție, cel mai important pentru Europa este, în opinia mea, sesizarea Curții Europene a Drepturilor Omului de către Ján Figel’ și „A.D.F. Internațional” privind restricționarea cultului public în Slovacia, în 2021. Echipa de avocați a „A.D.F. Internațional” este condusă de româncă Adina Portaru, consilier principal pentru „A.D.F. Internațional”. Este cel mai important proces mai ales prin prisma consecințelor.

Câteva date despre cei care au introdus acțiunea. Ján Figel’ (n. 20 ianuarie 1960) a fost comisar european (2004-2009), viceprim-ministru și ministru slovac al transporturilor (2010-2012), trimis special al Comisiei Europene pentru promovarea libertății religioase în afara UE (2016-2019).

„Alliance Defending Freedom International”

(A.D.F. Internațional) este o organizație de suport (advocacy) juridic, bazată pe credință religioasă, care protejează libertățile fundamentale și promovează demnitatea tuturor oamenilor. Are statut consultativ la Organizația Națiunilor Unite, acreditare la Parlamentul European, la Agenția pentru Drepturi Fundamentale a Uniunii Europene și la Organizația pentru Securitate și Cooperare în Europa. A consiliat mai mult de 50 de cazuri în fața Curții Europene a Drepturilor Omului. În 2021, „A.D.F. International” a intervenit în procesele ce contestau interdicțiile disproporționate impuse cultului public din Scoția, Chile, Elveția, Irlanda, Uganda reușind să redeschidă ușile bisericilor.

Adina Portaru este consilier principal pentru Europa al „A.D.F. Internațional”, conduce activitatea echipelor de la Bruxelles și Strasbourg, cu un accent deosebit pe advocacy în cadrul organizațiilor și instituțiilor internaționale din Europa. Adina Portaru are o licență în drept și o licență în teologie. A absolvit cursurile Facultății de Drept (Universitatea București) în 2009, a obținut diploma de Master cum laude (Law and Globalisation) de la Universitatea Maastricht și titlul de doctor în drept de la Universitatea „Karl Franzens” din Austria. Este specializată pe teme: libertatea de religie, libertatea de conștiință și libertatea de exprimare.

Acțiunea este următoarea: În februarie 2021, Republica Slovacă a prelungit restricțiile legate de Covid, interzicând evenimentele culturale, sociale și sportive, precum și serviciile religioase. S-au făcut excepții doar pentru botezuri și nunți cu până la șase persoane. „Interdicțiile de cult reprezintă o încălcare disproporționată a dreptului la libertatea religioasă”, afirmă Figel’.

„Libertatea religioasă, ca drept fundamental al omului, trebuie să primească cel mai înalt nivel de protecție. Fiecare are dreptul de a trăi conform convingerilor sale. Interzicerea oamenilor să facă acest lucru este profund iliberală și nedemocratică”. Cu atât mai mult cu cât „Deciziile instanțelor naționale la nivel european (de exemplu în Germania și Franța) au arătat că interdicțiile de cult sunt încălcări ale libertății

religioase”. Adina Portaru a completat „Libertățile fundamentale se aplică tuturor, iar în vremuri de criză ele trebuie protejate mai degrabă decât slăbite... Toată lumea ar trebui să fie capabilă să-și trăiască credința și pentru mulți, închinarea în comun este o parte inerentă a acesteia. Acesta este motivul pentru care dreptul internațional protejează în mod explicit cultul comun ca aspect cheie al libertății religioase”. Se va susține în fața Curții că toate criteriile legale (mai ales proporționalitatea) necesare pentru a se institui restricții nu au fost îndeplinite.

Câteva comentarii sunt necesare... Libertatea religioasă sau de credință este dreptul unui individ de a gândi, de a exprima și de a acționa asupra a ceea ce crede profund, conform propriei conștiințe. Este dreptul unui cetățean sau a unei comunități, de a-și manifesta religia sau credința în public sau privat. Este garantată de Carta Națiunilor Unite cât și de Declarația Universală a Drepturilor Omului (DUDO). Când Carta Națiunilor Unite era în curs de redactare, la San Francisco în 1945, Chile a făcut propuneri, care cereau includerea unor prevederi detaliate, privind dreptul la libertatea de gândire, conștiință și religie, propuneri la care s-au raliat Cuba, Noua Zeelandă, Norvegia și Panama. Din rațiuni de tehnică legislativă, Carta, așa cum a fost adoptată, se referă doar în termeni generali la „drepturile omului și libertățile fundamentale pentru toți, fără deosebire de rasă, sex, limbă sau religie”. Declarația Universală a Drepturilor Omului (1948) este mai explicită, iar în articolul 18 precizează că „Orice persoană are dreptul la libertatea de gândire, conștiință și religie...”.

C o n v e n ț i a europeană pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale (C.E.D.O.) din 1950, specifică în art. 9: „Orice persoană are dreptul la libertatea de gândire, de conștiință și de religie”.

C o n v e n ț i a europeană este deosebit de interesantă, deoarece prevede un sistem de implementare de către două organisme stabilite de Puterile semnatare: Comisia Europeană a Drepturilor Omului și Curtea Europeană a Drepturilor Omului.

Pactul internațional cu privire la drepturile civile și politice din 1966 (I.C.C.P.R.) prevede în art.18: „Orice persoană are dreptul la libertatea de gândire, de conștiință și de religie. Acest drept include libertatea de a avea sau de a adopta o religie sau o credință la alegerea sa și libertatea, individual sau în comunitate cu alții și în public sau privat, de a-și manifesta religia sau credința prin cult, respect, practică și predare” fapt consemnat în Actul final de la Helsinki (1975) prin principiul VII și reafirmat în Declarația privind eliminarea tuturor formelor de intoleranță și de discriminare pe bază de religie sau credință adoptată de O.N.U. la 25 noiembrie 1981.

Aceste documente acceptă că libertatea de a manifesta credința poate fi supusă unor limitări, dar numai prin lege și doar pentru a proteja siguranța publică, ordinea, sănătatea sau morala sau drepturile și libertățile fundamentale ale altora [I.C.C.P.R., art.18(3) și O.N.U. 1981 Dec., art. 1(3)]. Nicio derogare nu poate fi făcută de la libertatea de gândire, conștiință și religie, chiar și în timpul de urgență publică care amenință viața națiunii [I.C.C.P.R., art. 4(2) și D.U.D.O., art. 29 și 30].

Importanța procesului „Fige” vs Slovacia constă în faptul că decizia ar crea un precedent pentru 46 de state europene inclusiv pentru România. Pentru România, unde există suspiciuni rezonabile că măsurile luate au fost discriminatorii și disproporționate.

- continuarea în pagina a 4 a -

Pandemia Covid și libertatea religioasă...

- urmare din pagina a 3 - a

Într-un interviu acordat revistei Sinteza (noiembrie, 2020) Cătălin Raiu, reprezentant O.S.C.E. și președintele „Fo.R.B. România”, afirma că țara noastră se află printre țările care au restricționat cel mai dur libertatea religioasă în timpul pandemiei. El constată „Ce se observă la noi, spre deosebire de Occident, este o relativizare generalizată a drepturilor și libertăților cetățenești, amatorism în privința guvernării ca acțiune politică de raționalizare a spațiului public, precum și o rutinizare a analfabetismului în zona libertății religioase. Cu alte cuvinte, decidenții nici nu știu, nici nu întreabă, nici nu vor să știe ce este libertatea religioasă, fixându-și pentru luarea deciziilor fie repere din media, fie înțelegeri ne-transparente de tip corporatist”.

Era un semnal clar pentru autorități de a respecta libertatea religioasă. Au ținut cont autoritățile române de această atenționare? Se pare că nu. După cum am arătat mai sus libertatea religioasă poate fi limitată într-o pandemie doar dacă se îndeplinesc următoarele condiții: – trebuie să existe un temei legal; – măsura trebuie să urmărească un scop legitim (necesară pentru a proteja sănătatea); – măsura trebuie să fie absolut necesară; – măsura trebuie să fie proporțională cu un pericol real, cert, iminent, a cărui dimensiune a fost stabilită.

Se observă însă, la măsurile adoptate în România în pandemie, o justificare „slabă”, generică și ambiguă a presupusei necesități a restricțiilor impuse libertății religioase. Temeiul legal a fost quasi-inexistent.

T r a t a t e l e internaționale la care România este parte impun ca limitarea libertății religioase să se facă prin lege. Măsurile restrictive au fost impuse însă, în majoritatea lor, prin Hotărâri ale Guvernului sau a tot felul de comitete și comisii (gen C.N.S.S.U., Comitetul de comunicare strategică etc.) cu un statut juridic incert, populate de tot felul de anonimi. Este adevărat că Guvernul Ludovic Orban a notificat C.E.D.O. privind suspendarea Convenției, dar

au rămas valabile celelalte tratate. La fel de adevărat este că, beneficiind de sprijinul P.S.D. și U.S.R., același Guvern P.N.L. a trecut prin Parlament, în mai 2020, Legea nr. 55/2020 care prevede în Art. 45. „(1). Pe durata stării de alertă, activitatea cultelor religioase se exercită liber, cu respectarea regulilor de protecție sanitară stabilite, la propunerea C.N.S.S.U. și cu avizul secretarului de stat pentru culte, prin ordin comun al ministrului sănătății și al ministrului

pelerinaje a credincioșilor, în afara localității lor de reședință chiar și atunci când locul pelerinajului nu era în carantină, iar circulația națională era permisă (de ex. pelerinaje la Sfânta Cuvioasă Parascheva – Iași sau la peștera Sfântului Apostol Andrei – satul Ion Corvin, județul Constanța). În alți ierarhi au luat atunci atitudine. Prea Fericitul Părinte Patriarh Daniel a declarat că interzicerea pelerinajelor este o măsură disproporționată, discriminatorie care s-a luat

fost luate fără consultarea reprezentanților cultelor religioase, deși aceștia și-au manifestat disponibilitatea de a participa la combaterea pandemiei cu respectarea regulilor comunității religioase. Lipsă de sensibilitate față de credincioși și comunitățile religioase deoarece nu au avut nicio înțelegere față de trăirile acestora.

În toate religiile, pentru credincioși, a se ruga într-o biserică/templu are o semnificație specială și nu poate fi ușor înlocuită de

virusului este urmare a nerespectării, de către „pupătorii de icoane și de moaște, bigoți și incuți”, a măsurilor impuse, inclusiv a injectării cu produsul botezat de producători „vac-cin”. Oficiali, mass-media, prompteriste, „formatorii de opinie” printre care și unii teologi „progresiști” au contribuit la realizarea unei ostilități sociale față de credincioși deși doar în două sau trei cazuri s-au suspiciat focare cu punct de plecare activitatea religioasă. Consiliul Național al Audiovizualului, atât de vigilent în a sancționa „conspiraționiștii”, nu a observat nimic.

Pentru a impune măsurile de limitare a drepturilor religioase s-a preferat să se folosească forța. Polițiștii și jandarmii au patrulet în jurul locașelor de cult, sute de preoți și credincioși au fost amendați sau li s-au făcut dosare penale. Majoritatea au fost anulate în instanță, dar și aici nu a existat o practică unitară. Uneori, instanța a ținut să judece caracterul rezonabil al deciziilor adoptate de autorități (privind anumite practici religioase sau moduri de viață), dintr-o perspectivă pur laică sau chiar personală. O abordare similară a existat și în ceea ce privește gravitatea interferențelor concrete în autonomia comunităților religioase. Acest lucru a dus uneori la o evaluare „laxă” a necesității restricțiilor impuse libertății religioase și la soluții diferite în cazuri identice.

În concluzie, restricțiile legate de Covid-19 au afectat în mod nejustificat (în opinia mea) libertatea de religie sau de credință a persoanelor și a comunităților. Pe lângă faptul că a fost o încălcare flagrantă a drepturilor omului s-a demonstrat că discriminarea religioasă împiedică un răspuns eficient la o pandemie. Lecția pandemiei trebuie bine însușită pentru a nu repeta erorile. Trebuie amintit că toate prognozele pe care s-au bazat măsurile restrictive (fie că au provenit de la „Imperial College London” fie de la „specialiști” ca Jurma) au fost infirmate de realitate. De asemenea, așa-zisul vaccin s-a dovedit a nu fi atât de „eficient și sigur” cum ne asigurau autoritățile.

Asta da „știință”!

afacerilor interne (2). Regulile prevăzute la alin. (1) vor cuprinde măsuri privind accesul în lăcașele de cult, distanța minimă de siguranță”. Cum Constituția României proclamă, în privința drepturilor fundamentale ale omului, primatul tratatelor internaționale asupra legii naționale unele instanțe au anulat multe hotărâri și ordine pe motiv de nelegalitate încât s-a creat un haos legislativ.

Faptul că unele măsuri au fost discriminatorii, disproporționate și arbitrare, fără motivații științifice solide o dovedesc o multitudine de fapte din care (cu titlu exemplificativ) se pot reține: – înmormântarea celor decedați în saci de plastic, cu sicriul închis precum și interzicerea accesului în cimitire – la un virus la care calea de transmisie este aeriană; – interzicerea deplasării/accesului credincioșilor în biserici (inclusiv la slujbele Învierii Domnului nostru Iisus Hristos) atunci când pentru alte activități (de ex. accesul în mall-uri sau la alegeri locale și parlamentare) nu erau interzise; – interzicerea (prin hotărâre a Comitetului Național pentru Situații de Urgență) a participării la

fără consultarea prealabilă a B.O.R., iar I.P.S. Teodosie a atacat în instanță aceste măsuri. În 14 decembrie 2020, Curtea de Apel București a anulat reglementările incluse în hotărârea C.N.S.U. Instanța a explicat că numai legile trecute prin Parlament pot restricționa libertatea religioasă și că decizia C.N.S.U. a fost discriminatorie, având în vedere că a impus reglementări suplimentare pentru activitățile religioase comparativ cu alte activități care prezentau un nivel similar de risc; – intervenții disproporționate în ritualuri (nuntă, botez, înmormântări) și chiar în cultul religios (de exemplu, indicații privind desfășurarea Sfintei Euharistii) încălcându-se autonomia Bisericii; – restricții pentru cei care nu s-au vaccinat din motive de conștiință deși vaccinarea nu era obligatorie. Etc. etc.

Atitudinea celor care au „gestionat” pandemia poate fi caracterizată ca arogantă însoțită de o lipsă de sensibilitate față de credincioși și comunitățile religioase. Arogantă, deoarece majoritatea limitărilor au

alte practici. Chiar și închinarea individuală, dacă se desfășoară într-o biserică sau un loc de cult, este în compania altor persoane.

Astfel, se realizează comuniunea. Pentru creștinii ortodocși și catolici aceasta are o importanță deosebită din cauza doctrinei teologice a transsubstanțierii și a credinței în prezența reală și continuă a lui Iisus Hristos în forma consacrată. În plus, în majoritatea religiilor, există ritualuri sau ceremonii colective de o semnificație remarcabilă, fie pentru că trebuie săvârșite în anumite perioade ale anului, fie pentru că sunt legate de momente speciale din viața unei persoane. A priva majoritatea cetățenilor (peste 80% dintre români au declarat la recensământ că aparțin unei religii) de empatia și speranța adusă de credință, de dreptul de a câștiga o clipă de alinare în sensul adânc al religiei lor, lucruri necesare pentru a combate frica, uneori disperarea, cauzată de Covid-19, este inuman.

Un fapt deosebit de grav a fost că au fost permise insinuările publice potrivit cărora răspândirea

Înrobind oamenii și țările lor...

Cezar Adonis
Mihalache

Nu, nu mai este de multă vreme vorba doar de un stat eșuat... Ci poate de bani lui ca de o înmormântare: a agriculturii, a economiei, a țării pe de-a întregul... Căci un stat, fie el și eșuat, ar mai putea fi salvat, de un val, de o maree, de un flux al altor timpuri, al altor jertfe, al altor conducători... De fapt, România este astăzi un stat scufundat peste care sunt azvârliti bulgării umilirii, tăcerii, supunerii, îngenuncherii, și în care nu doar vrăjmașii, ci propriul popor „deznațiune” îi lapidează prezentul și viitorul cu pământul astupării, ca într-un ritual funebru al timpului, capăt nu doar de istorie și afirmare, ci de însăși existență... Sunt cele din urmă lopeți de țarină aruncate peste noi... De sub care nu vom mai avea puterea de a ieși singuri și nimeni nu va sta a ne dezgropa cu gândul la măreția de cândva... Suntem asfixiați cu propriile mâini, dar și de propriul dezinteres căluș al libertății de exprimare de cândva... Și avem o vină pe care nu vom avea de ce să o reproșăm altora... Pentru că am fost aici... Am fost aici inclusiv în clipa de la care a început înstrăinarea, îndepărtarea, alungarea

noastră... Într-o scurgere-timp de trei decenii, nici măcar parte de frânturi din grăunțele de ceas ale timpurilor pe care le-au îndurat și pentru care au luptat înaintașii...

Asistăm cum ni se îngroapă ca pe niște resturi tot ce am clădit... Dar și toate cele din care am mai putea clădi ceva, din care am mai putea respira o amânare, am mai putea imputa cerului un răgaz al unor ultime guri de aer... De oxigen... De secunde în care pământul delăsării și al neputinței să nu se așeze drept monedă a trecerii dincolo... Pentru că în clipa în care și Agricultura se va stinge, nu vom mai număra nici măcar ultimele ceasuri... Nu vom mai avea timp să privim și să încercăm a ne înțelege nepăsarea, dezinteresul, neimplicarea... Căci, în clipa în care pământul unei țări moare, se stinge și neamul ce nu i-a mai fost vrednic a-l păși... Iar pământul începe a muri, nu din cauza arșițelor, ci a noastră cei ce-l lăsăm a ne fi ucis... Or, atât cât mai e viu, atât cât mai are ce să ne ofere, ar trebui să luptăm pentru el!... Ar trebui să ieșim în stradă și să nu plecăm de acolo decât reînviați în nevoia de apărare a țării... Ar trebui să dăm de pământ cu acel stat, al instituțiilor, al hoților, al sinecurilor, acel stat ce nu mai face nimic pentru noi,

dimpotrivă... Doar ne ucide... Ar trebui să smulgem de pe umerii Patriei acel stat-povară care ne seacă...

Și ar trebui să începem să-i protejăm pe aceia ce trudes pe ogoare cu obrații mai arși de soare chiar decât pământul ce se stinge din cauza acelora care ne-au condus și ne conduc doar pentru a ne vinde și ultimul os descarnat sub cea mai cruntă arșiță: ce a urii de neam și țară...

Pentru că, deși agricultura se stinge, fermierii și țărani nu mai primesc nici un ajutor... Au fost lăsați singuri pentru a se stinge și ei dimpreună cu pământul, cu țara... Nu au primit nici ridicolele subvenții europene negociate de guvernele trădătoare la nivelurile cele mai mici din întreaga Europă... Iar acum primesc otrava cea mai otrăvitoare a unei economii, a unei ramuri a ei, agricultura, a țării, într-un decalog al cascadelor năruitoare ce vor urma prăbușiri agriculturii... Îndatorarea pe viață, nu doar a fermierilor, nu doar a pământului, ci a însuși dreptului nostru de a fi aici... Iar guvernele trădătorilor de neam, țară și pământ aruncă fermierilor mârșava amăgire a sprijinului... Nu acordă subvențiile de drept, nu doar așa cum ar trebui, la nivelul

valorilor europene, ci nici măcar zecuite de clicile și interesele lor... Nu asigură capitalurile de lucru pentru muncile din agricultură, ci doar îi pun pe țărani și fermieri să achite decontul unor guvernări ce ar trebui să se părjolească ei în însetare, nu pământurile țării, nu putințele și truda oamenilor, nu speranțele lor... Căci, agricultorii sunt poate ultimii care mai speră... Și o fac grație relației lor ancestrale cu pământul și natura, nu din vreo scăpărare de speranță aruncată dinspre turnurile hoților de la guvernare...

Dar ar trebui ca asociațiile fermierilor să iasă din somnul lepros al ipocriziei și vânzării... Să ceară guvernurilor, nu oferirea către fermieri și țărani a posibilității ca aceștia să acceseze credite, în scârbavnicul calcul al înmulțiri cu un anumit coeficient (de cinci ori echivalentul acelor subvenții, cel mai adesea neprimite)... Ar trebui să ceară fonduri nerambursabile... Ar trebui să se lupte pentru țărani și micul antreprenor din lumea casantă a economiei agrare, pentru ca nici un bob de cereală străină să nu mai tranziteze țara fără ca românii să-și primească banii necesari pentru a-și putea lucra pământurilor... Pentru a avea

de ce să le mai lucreze... Nu să fie înrobiți la căruțele unor împrumuturi, riscând, nu doar producții calamitate, ci nevânzarea produselor dacă pământul va fi din nou bun cu noi, pentru că nu vor mai avea loc din cauza cerealelor de război al unui război tot mai evident economic, de acaparare și strivire a celor mici... Iar toți aceia care au „girat” de la nivel guvernamental și administrativ, în loc de banii de drept conveniți țăranilor și fermierilor noștri, doar felurile scheme de îndatorare față de bănci și stat, înrobind oamenii și pământurile lor, ar trebui judecați... Pentru batjocura de a pune drept fundamentare a acestor împrumuturi un calcul legat de ceva ce fermierii poate nici nu primesc: subvențiile... Și pentru felul de a fi prezentat aceste credite și drept o garanție a predictibilității investițiilor în agricultură! Chiar dacă, legând o afacere de banii împrumutați de la bănci, nu mai de predictibilitate din perspectiva rentabilității economice nu mai poți vorbi!... Poate doar din perspectiva posibilității de a falimenta, înrobi și a pune în alte mâini pământurile și viețile noastre...

Simboluri... Să vorbim despre simboluri!...

Petre
Jipa

De la începutul lumii, omul a avut nevoie de un simbol pentru ca el să agațe iluzia vieții de ceva. Noi am simțit nevoia de a face statui oamenilor care au merite deosebite din mai multe motive. În primul rând, statuile sunt o formă de omagiu și recunoaștere a valorii, talentului sau realizărilor unei persoane. Ele servesc ca o modalitate de a păstra în memoria colectivă a societății exemple de succes, de inspirație și modele de urmat. Statuile pot fi, de asemenea, o expresie a unei culturi sau a unei comunități, reprezentând eroi sau personalități importante pentru aceasta. Ele pot contribui la dezvoltarea sentimentului de identitate și mândrie a unei societăți, oferind oamenilor un simbol vizibil al valorilor și realizărilor lor. De asemenea, statuile pot funcționa și ca atracții turistice și puncte de referință importante pentru o localitate sau o națiune. Ele pot atrage vizitatori, contribuind astfel la dezvoltarea economică și creșterea turismului cultural. Statuile oamenilor cu merite

deosebite sunt create pentru a onora, a inspira și a păstra memoria acestora în societate. Ele îndeplinesc funcții multiple, având un impact asupra identității culturale, istoriei și dezvoltării

comunităților umane.

Dar totuși în istorie cunoaștem cum unele statui au fost distruse, valoarea omului de astăzi nu a mai echivalat cu valoarea omului de mâine. Da, există câteva exemple de statui care au fost dărâmate în România după ce nu au mai fost considerate la modă sau au devenit simboluri ale unor regimuri politice detestate. Iată câteva exemple notabile: – Statuia lui Iosif Stalin – A fost amplasată în București și a fost dărâmată în 1962, când V. Luca și Ana Pauker deja dispăruse. Statuia este înlocuită și ea

într-o noapte, demolată cu ajutorul tancurilor și macaralelor Statuia a fost un simbol al influenței sovietice în România și a fost îndepărtată ca semn al începutului schimbărilor

politice din țară. Sau: cu tancul te-ai impus, de tanc ești distrus. Statuia lui Nicolae Ceaușescu – Amplasate în toată țara, au dispărut. După ce dictatorul a fost înlăturat și executat în timpul Revoluției din 1989, statuile au fost dărâmate și îndepărtate. Astăzi în locul lor se află orice și oricine, indiferența dacă a avut vreun rol în istoria sau cultura țării. Exemple nu dau, sau poate în loc să le ridice statuie fraților Teodor și Marin Mehedinteanu care au făcut acum 160 de ani prima rafinărie din lume, găsim statuile lui Ronald

Reagan și pe Henrich al XIV pe bulevardul cu castani; – Statuia lui Lenin din București- Această statuie a fost amplasată în timpul regimului comunist. După căderea comunismului, statuia a fost îndepărtată și mutată într-un colț al unui muzeu local.

Aceste exemple reflectă schimbările politice și sociale prin care a trecut România în ultimele decenii și modul în care anumite simboluri au fost percepute și respinse după ce nu au mai reprezentat valorile sau aspirațiile societății. Nu știu ce vom face cu acel desen de pe clopotul Mitropoliei care îl simbolizează (sau seamănă) cu marele „cârmaci” al națiunii Traian Băsescu.

Am început să scriu acest articol despre simboluri, plecând de la un fapt real. Mergând prin comuna Cotești, județul Vrancea, am stat de vorbă cu domnul Gică Ungureanu, excavatorul care a descoperit statuia lui I. C. Brătianu în anul 2017. Statuia a fost făcută de Oscar Hann în anul 1931, apoi când au venit comuniștii la putere a fost ascunsă într-o hazna. Oscar Hann a fost un sculptor român de etnie

germană, născut pe 3 dec. 1891 în București, și decedat pe 14 feb. 1976 (84 de ani) în București. Este considerat unul dintre cei mai importanți reprezentanți ai sculpturii moderne din România.

Oscar Hann a absolvit Academia de Arte Frumoase din München, Germania, unde a fost influențat de curentele de avangardă precum expresionismul și cubismul.

După întoarcerea în România în 1921, a început să-și desfășoare activitatea artistică în București. Aici a avut o contribuție semnificativă la dezvoltarea sculpturii moderne în perioada interbelică. Printre cele mai cunoscute lucrări ale lui Oscar Hann se numără statuile „Victoria de la Mărășești” și „Monumentul Victoriei” de la Tișița, realizate în anii 1930. De asemenea, a fost autorul bustului lui Mihai Eminescu, amplasat în Timișoara, care este considerat simbolul sculpturii moderne românești. Chiar de este valoroasă opera, oricând poate fi aruncat la coșul uitării istoriei personajul. Dar să fie pace!!